

bia anys arrere una familia bastan Hargueta, que vivia, com solen dir, com la burra de Vitoria, sinse pena, y sinse gloria. No digám que fóren sent y la mare, pero aixi com aixi estava l' abre prou carregadet de fruta; perque además de marít y mullér, set ó huit moñicots, (que donaben mes faena, que valien ells) y una criada, habia també que atendre á la familieta del corral, que es componia d' un rosinèt tordillo, micha dotsena de gallines, un borrego sevillá, y tres serdets, en perdó dels que no en tinguen cap.

Els de dins de casa s' arreglaben com Deu era servit, y hui carn, demá peix, despus-dema toñina, anaben pasant guapament; pero la chent del corral no podia ferse eixe conte, y tenia que contentarse per presisió en lo quels tiraba en cuant en cuant á manera de limosna la criada, que era com si diguerem l' ama d' aquells animalets.

Apesár del mal servisi, que estos pobrets esperimentaben d' aquell moño sorongó, y de les granaes quels refilaba sinse compasió als seus semechants, (perque es menester saber que tenia molt mal cheni) casi sempre la resibien com si diguerem en palmes, gruñint, y cacarechant d' alegria á la vista del segó, corfes de carabasa, sobres de l' olla, y demes gasofies, que donaba el refetór.

Susuí pues un dia entre atres, que habentlos fet als serdets el acostumat abeurache despues de dinár, mesclanos també lo que habia sobrat de taula, observá en gran asombro, y admirasió, que els tals animalets en lloc de aplicar el morro á la pastera, com era molt natural, pareix que s' esquivaben d' ella, y tot eren gruñits, y mosos ells entr'ells, en termes que sobresaltada y maravillantse la criada d' aquella novetat, buscá en seguida al amó, y li digué—Siñor, vecha lo que tenen aquelles criatures, (el parlar bé nó costa res) que per mes que's ha donat un bon abeurache, nols puc fer callár, y están reñint, y mosegantse com á condenats.—El amo, que era su-